



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 61. Rudolphus viridis Archiepiscopus Remensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæculum XI. episcopus inter Missæ Solemnia Ludovici
A.C. 1108. cum consecrat, detracto Equitum gladio, ense, quo Reges accingi consueverant, ornat, capiti coronam imponit, Sceptrum, Virgam, ceteraque Regiæ Majestatis insignia tradit. Vix autem peractis cæremoniis, & Rege necdum trabea exuto, adsunt Legati Ecclesiæ Remensis cum epistolis, quibus contra Regis consecrationem reclamabant, & Pontificis Romani nomine hanc differri unctiōnem prohibebant. Nam jus Regem primo coronandi soli Ecclesiæ Remensi esse agebant, quam prærogativam Clodoveus primus Rex Francorum, a S. Remigio baptizatus concessisset.

§. LXI.

Rudolphus viridis Archiepiscopus Remensis.

In Cathedra Remensi illa tempestate sedebat Rudolphus, seu Radulphus, antea ejusdem Ecclesiæ Præpositus, vir optime meritis & S. Brunonis amicus. Nam Manasse II. Archiepiscopo vita functo, decima nona Septembris, anno millesimo centesimo sexto, Rudolphum una pars Clericorum populique elegerat, altera vero, Regi magis addicta, ut ipsi velificaretur, Gervasio Archidiacono, Hugonis Comitis Reteliensis filio, suffragabatur. At Paschalis Papa tunc temporis Re-

Sup. lib.

LXIII. §.

50.

Marlot. l. II.

c. 22.

Remense Concilium celebrans, Electio- Sæculum XI.
 ne Gervasii rejecta, Rudolphum, Archi- A.C. 1108.
 episcopum Remensem, ordinavit, non
 expectato Regis consensu, & quia Ger-
 vasii fautores, Principis auctoritate mu-
 niti, Rudolphum a capienda possessione
 arcebant, Papa nihilominus eum tuitus
 est, & urbem Remensem Interdicto con-
 strinxit.

Hæc erat rerum facies, cum Rex Phi-
 lippus mortuus est; tunc enim qui Ru-
 dolpho adhærebant, nuncios Aureliam
 miserunt, qui unctiōni Regis adversaren-
 tur, sperantes sic Ludovicum ad Rudol-
 phum Archiepiscopum recipiendum compelli,
 aut saltem ejus coronationem sus-
 flaminari posse. Cum autem sero ve-
 nissent, re infecta recedere coacti sunt.
 Ludovicus, tunc annum ætatis nume-
 rans vigesimum septimum, Regno Fran-
 ciæ annis viginti novem præfuit, eique
 ob molem corporis Crasso nomen obti-
 git. Ceterum hujus nominis Sextus di-
 citur, si series Regum a Ludovico Pio
 repetatur.

Ivo Carnotensis Præsul, ut defende-
 ret, Unctiōnem Regis Aureliæ jure fuisse
 peractam, Apologiam edidit, ad Ec-
 clesiam Romanam, omnesque alias, ad
 quas Clericorum Remensium querelæ
 pervenissent, directam, in qua asserit,
 Episcopos, qui Regem Aureliæ inaugu-
 rassent,

Sæcul. XII.

A.C. 1108.De Unctione
Regum Fran-
ciæ.Lib. 5. c. 39.
41. 42.

rasset, nec contra rationem, nec contra
 consuetudinem, nec contra legem pec-
 casse. *Si enim ratione & argumentis
 decertandum est, inquit, ille utique conse-
 crandus erat, cui jure hæreditario Regnum
 competebat, & quem communis consensus
 Episcoporum & Procerum jam pridem
 elegerat. Sicut vero, quando opportu-
 nitas se offert, Provincia Belgica Regem
 suum creat & consecrat, quamvis etiam
 in aliis provinciis regnaturus sit, idem
 Jus est provinciis Celtica & Aquitanica,
 quæ Belgica nihil debent, quo Regem suum
 eligant, etiam in Belgica imperaturum.*
 Ad exempla præteritorum temporum
 transiens Ivo, primum refert filiorum
 Clotarii Senioris; quorum alter Parisiis,
 alter Aureliæ residebat, & neuter vel Be-
 nedictionem vel coronam ab Archiepi-
 scopo Remensi accipiebat. Ex secunda
 Stirpe commemorat Ludovicum Ludo-
 vici Balbi filium, in Abbatia Ferrariensi
 coronatum, Odonem, a Gualterio Archi-
 episcopo Senonensi unctum, Rudolphum
 Sueffione, Ludovicum Ultramarinum
 Lauduni, consecratos. Ex tertia Stirpe
 refert, Robertum Aureliæ, & Hugonem
 ejus filium Compendii fuisse inaugura-
 tos. Gesta Francorum, ex quo libro se-
 cundæ Stirpis exempla affert Ivo, sunt
 illud Opus, quod nos Continuationem
 Aimoini dicimus. Ivo deinde ostendit,
 quod

quod rebus ita constitutis Episcopi Provinciae Senonensis contra nullam Legem egerint, cum nulla lex aut Privilegium, quod hoc juris soli Ecclesiae Remensi tribuat, ipsis cognitum sit. Quin etiam, si hujusmodi lex extitisset, non tamen possibile fuisse, illam legem implere, quoniam Archiepiscopus Remensis Ecclesiae suae possessionem necdum adisset, & ipsa urbs sub interdicto Papali posita fuisset, & denique si Unctio Regis fuisset dilata, Reipublicae quietem & Ecclesiae pacem periclitaturam fuisse.

Saecul. XII.
A.C. 1108.

Haud diu post cum Ivo Carnotensis, & Theobaldus Prior S. Martini de Pratis Parisiis, tanta Ecclesiae Remensis calamitate permoti, omnibus viribus adlaborarent, ut Ludovicus Rex Gervasium invasorem ejiceret, & Rudolphum Archiepiscopum huic Ecclesiae praesse consentiret, jussit Rex, Rudolphum ad Regiam in Festo Natalis Domini venire, ut conjectura est, eodem anno millesimo centesimo octavo. Verum Principes negabant, Rudolphum in Regis gratiam recipi posse, nisi ei fidem, more omnium Antecessorum suorum ceterorumque in Regno Franciae Episcoporum, juraret. Quia autem novissimorum Conciliorum Decretis hujusmodi juramento se obligare Episcopis prohibitum fuerat, Ivo Carnotensis datis Epistolis Paschali Papae suavit;

Sæcul. XII.
A.C. 1108.

ep. 190.

fit; amore pacis & charitatis ignosceret
eis hunc errorem, nulli legi Divinæ, sed
tantum humanæ adversantem. *Quod si
vero, ait, omnia, quæ ex benigna dispensa-
tione conceduntur, rejicias, omnibus fer-
me Ecclesiæ Ministris muneri suo renun-
ciandum erit, aut toto mundo exeundum,
nec urbes supererunt, quibus Bona Spiri-
tualia communicent, nisi ipsis liceat, non
nulla, quæ secundum carnem fiunt, Fide-
libus indulgere.* Ceterum Rudolphus Vi-
ridis Sedem Remensem annis sexdecim
occupavit.

§. LXII.

S. Anselmi Cantuariensis Obitus.

Thomas Archiepiscopus Eboracensis
electus & needum consecratus ad-
Edmer. 41. huc tergiversabatur, obsequens malis
Novor. n. 33. consiliis Canonicorum suorum, qui ex
gravi ætate & fracta valetudine Ansel-
mi augurati, brevissimum ei vitæ spa-
tium superesse, Thomæ scripserunt, Ec-
clesiam Eboracensem Cantuariensi in
cunctis parem & æqualem esse, eique
nomine Summi Pontificis prohibuerunt,
ne Anselmo obedientiam promitteret.
Tandem Thoma continuas moras ne-
ctente, cum Anselmus morbi vim in dies
augeri sentiret, ei scripsit in hunc mo-
dum: *In nomine Dei omnipotentis &
cuncta videntis, omne officium Sacerdotale
tibi*